

La finestra oberta

SANDRA
CANO

Contractat!

Com sabem, un *lobby* o grup de pressió és un col·lectiu més o menys organitzat que, amb estratègies diverses, intenta influir en administracions públiques, governs i parlamentaris per tal que, quan prenen decisions, ho facin afavorint els seus propis interessos o els d'aquells que representen. Els *lobbies* no solen participar directament en política (i per això no solen formar el seu propi partit polític), però sí que procuren guanyar-se la complicitat d'algun grup polític que pugui acabar acceptant o defensant els objectius del grup de pressió. L'acció es nomena «fer lobby» o, de manera més abstracta, «lobbisme» o «lobisme».

Els sona? Recentment hem llegit a la premsa el següent:

«L'empresari que teòricament és un assessor extern del ministeri d'Economia i Empresa es presenta davant els clients amb una targeta que dona peu al dubte i que fa pensar que pertany a la plantilla de la cartera de Gallardo».

Això al nostre país últimament s'està posant de moda, mirin sinó els mitjans de comunicació, un és amic d'un altre i en un pim pam pum, assessor de un ministre. Assessor «extern» pretén el ministre però amb targeta de presentació oficial de Govern que, a més, té plaça fixa d'aparcament gratuït a la porta del ministeri, al Prat del Rull.

Ino s'acaba aquí. Hi ha parapúblics que contracten empreses d'un conseller, és clar que sí, s'ha de ser àgil i pràctic, tirem pel dret, si agra-

da o no es secundari, que el que no sigui ètic va amb ells. Ja li donaran la volta als arguments i tan panxos, o ja s'oblidaran i tal dia farà un any.

Que la premsa mana. Les altres empreses, si han vist la seva facturació reduïda a causa de la crisi sanitària i econòmica, no va en la línia de preocupació del Govern.

Això es el que volem pel nostre país?

Els progressistes no entenem aquesta manera de fer, i no ens cansarem de dir-ho i denunciar públicament aquestes formes tan ràpides de contractacions poc ortodoxes, que potser sí son legítimes però que és ben evident que trenquen el principi de lliure concurrència en no donar igualtat de tracte, d'oportunitats a totes les empreses del país que estan igual de qualificades. Per això es fan els concursos d'acord amb la Llei de contractació pública, amb unes bases que fan que totes les empreses tinguin les mateixes oportunitats.

Tot i que ja sabem que ens diran allò que s'ha fet amb total transparència, els diners públics han de ser gastats de forma respectuosa, i cal que tothom tingui els mateixos drets.

Ja està bé de notícies com aquestes, perquè no és només una qüestió de parlar bé i ser polític amb el vocabulari i amb la sintaxi, també cal ser-ho en les formes.

Sort en tenim dels mitjans de comunicació que es fan ressò de notícies com aquestes (més aviat males notícies), sinó segurament ni a ni ase, tots callats i res a comentar.

Als senyors que manen –que no vol dir que governin– els hem d'aturar aquest degoteig de favoritismes.

La gent està cansada, tenen problemes reals i és responsabilitat només seva de gestionar els diners públics. Aquests diners s'han de revertir en les persones i no en despeses petulants ni en targetes de presentació inadequades.

No pot ser que passin sempre al davant els que manen, els amics dels que manen o la família dels que manen.

L'Estat ha de ser un gestor eficient, i no una muralla alta on no arriba tothom. Ha de ser un soci i no una competència deslleial.

Els progressistes ho dèiem en campanya i ho defensarem sempre.

Membre del Consell Nacional de Progressistes-SDP